15e JAARGANG CURAÇAO DEN 25sten JUNI 1898. No. 756

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2, — met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No. 129

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2, — pa tres luna pagar pa dilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire, Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,20.

Curaçao, 24 Juni.

Wetenschappelijke halsstarrigheid.

De aanhouder wint, zoo denkt ook *de* wetenschap, die den strijd met het geloof heeft aangebonden. Haar edele roeping uit het oog verliezend, die haar tot dienaresse der Goddelijke Openbaring verheft, streeft zij naar alleenheerschappij over het menschelijk weten, geen andere kennis naast zich duldend, ook al draagt deze de schitterendste kenteekenen van een hoogeren oorsprong op haar voorhoofd. Door hoogmoed verblind, waant zich *de* wetenschap de éénige uitsluitende waarheidsbron ; al het overige brandmerkt zij als leugen en bedrog; aan het Woord Gods zelfs kunnen nog slechts onnadenkenden, van vrij onderzoek verstoken, eenige waarde hechten, de man *der* wetenschap gunt den Bijbel, dat thans veronderde boek, geen plaats meer in zijn bibliotheek !

Het gezond menschenverstand echter, dat, zijn eindigheid erkennend, niet zoo aanstonds der eeuwenoude en op onweerlegbare gronden steunende openbaring den scheidsbrief uitreikt, laat zich door deze orakeltaal niet zoo spoedig gedwee en blindelings hypnotiseeren ; het maakt het der wetenschap lastig en eischt doorslaande bewijzen, die van een niet te beslechten strijd tusschen wetenschap en openbaring kunnen overtuigen. Wetenschap toch moet zijn een zekere en heldere kennis, uit oorzaken afgeleid.

Welnu, *de* wetenschap tracht aan dezen eisch te voldoen ; gewapend met teloscoop doorspeelt haar blik het hemelruim of met houweel doorwroet zij de aarde tot in haar diepste ingewanden, met het vast vertrouwen hier of daar een wapen te ontdekken, dat haar de lang verbeide overwinning kan verzekeren. Is haar droom werkelijkheid geworden? 't Mocht wat. Nog altijd blijft de uitspraak van het Vaticaansch Concilie waar : "Niet alleen kunnen geloof en rede nimmer met elkander in tweestrijd zijn, maar zij helpen zelfs elkander onderling."

Zoo heeft men b.v. het vraagstuk opgeworpen over den oorsprong van den mensch. De H. Schrift antwoordt : God heeft den mensch geschapen. Neen, roept *de* wetenschap met haar woordvoerder Darwin verontwaardigd uit, niet onmiddellijk door Gods scheppingskracht is de mensch voortgebracht, langs een onafzienbare keten van tusschenvormen heeft de mensch zich ontwikkeld, naar lichaam en ziel is hij de afstammeling van een lagere diersoort.

Ernst Haeckel verrijkte zelfs in zijne "natürliche Schöpfungs-geschichte" het menschdom met den kostbaren schat van een stamboom (al was het slechts in ruwe schets) zijner redelooze voorouders van af de allereenvoudigste monera tot den sprakenloozen mensch, *alias* aapmensch, waaruit dan de met verstand en spraak toegeruste wereldburger het levenslicht aanschouwde.

Alles de vrucht eener overspannen verbeelding en, wat nog erger is, opgevuld met zoo talrijke vervalschingen, dat ernstige geleerden als Hiss, Semper, e. a. Haeckel het recht ontzegden, om voortaan als eerlijk man mee te spreken op het gebied der wetenschap.

Dus bleef de evolutie-theorie, vooral voor zoover men ze op den mensch wilde toespassen, niets meer of minder dan het kind eener ziekelijke phantasie, een door geen enkel feit gestaafd postulaat der ongeloovige wetenschap, door zoo menig feit weersproken, dat zelfs een Prof. Virchow niet aarzelde op het in 1889 te Weenen gehouden Congres van anthropologen te verklaren : "Der Vormensch, der eigentliche Proanthropos ist noch nicht gefunden. Für die Anthropologie ist derselbe überhaupt kein Gegenstand der Erörterung."

Men behoeft dus niet verwonderd te staan bij het daverend gejuich, waarmee de mannen *der* wetenschap de blijde boodschap begroetten, die van uit het verre Insulinde over de wereld klonk, dat Dr. Eug. Dubois in aantocht was met het nu werkelijk ontdekte gebeente van een der onmiddellijke voorvaderen van het menschelijk geslacht.

Met zijn kostbaren schat kwam Dr. Dubois te Parijs, en hier boog zich eene schaar van geleerden met diep ontzag, met heiligen eerbied voor drie beenderen en huldigden daarin met gesloten oogen de reliquieën van den pithecanthropos erectus, die voor den modernen tijd zijn licht ontsteken kwam.

Na Parijs, viel ook Berlijn, de Intelligenz-Stadt bij uitnemendheid, de eer te beurt, met deze hemelsche vondst *fin de siècle* kennis te mogen maken. En één van zin en één van hart stemden ook de Berlijnsche anthropologen met hun Parijsche broeders in den juichtoon mede : ja, eindelijk zien wij onze voorspelling vervuld : de laatste tusschenvorm, die het redelooze dier met den redelijken mensch verbindt, is gevonden !

Doch daar klinkt in die plechtige vergadering een dissonant uit den mond van dr. Virchow, den eeuwigen spellebreker, die, misschien wel een beetje heiligschennend, zich verstoutte, een navorschenden blik te slaan op deze eerbied-afdwingende overblijfselen en, na ze nauwkeurig beschouwd te hebben, zich niet weerhouden kon zijn collega's Prof. Nehring, Kollmann, Jäckel hun lichtgeloovigheid onder het oog te brengen met den volgenden uitroep : "Maar, Mijne Heeren, ziet gij dan niet, dat er in dezen schedel niets menschelijks te ontdekken valt, ja, dat hij zelfs tot geen enkelen tusschenvorm behoort, maar volkomen gelijk is aan den schedel van den Gibbon-aap : daarenboven de beide andere beenderen afkomstig zijn van andere dieren ?"

In gelijken zin legde de *Revue de l'école d'anthropologie* te Parijs verschijnend, in 1895 de verklaring af, dat het vraagstuk over den oorsprong van den mensch zijne oplossing geen stap nader was gekomen door de zoogenaamde ontdekking van dr. Dubois.

Terecht zou men nu verwachten, dat, na zoo verpletterende verklaring van zulk gezag, *de* wetenschap, vol beschaming over haar blinde lichtgeloovigheid, de oogen neer zou slaan en haar pithecanthropos erectus maar voor altijd zijn tijdelijk gestoorde rust des grafs terug zou schenken.

Wie dit meent, kent de halsstarrigheid *der* wetenschap niet : zij laat zich niet zoo spoedig uit het zadel lichten, als zij eenmaal een geliefkoosd stokpaardje berijden wil ; wat zij zich eenmaal in het hoofd

---

FEUILLETON.

LEUW DI CAS.

Boca skerpi di un barcoe, koe tabata camna coe un velocidad moderá, i koe su bandera tabata cologa toer na plooi contra su stengel, tabata parti olanan di lamar, koe tabata blauw i scur.

Den espacio hende por a mira es cielo trópico jen di strea, mientra koe es casi infinito desierto di awa di Oceáno Atlantico tabata extendéle den un monotonia sublime na toer banda ; i fuera mákina inkietoe di es barcoe ningun boroto mas tabata interrumpi es profundo silencio. Un trankilidad profundo na toer parti !

Un anochi excelente ; un anochi koe Dios a cria pa pensa i sonja !

Trabaonan di dia a caba. Matroosnan tabata sinta combersa na grupo. Es homber na timon tabata leun distraido na wiel di su timon ; un bista riba es inkieta angúa di compas ; es barcoe mes tabata tendé bon na timon i é no tabata causé muchoe trabao.

Sintir di es homber ai tabata pasa masjá leuw di ai. Den su spiritu é tabata repasa ainda un bez mas es última oranan dusji koe el a pasa coe su familia. Atrobé tabata presenta su dilanti un imagen, imagen di es carinjosa Ana, jioe di un pober zapaté di su pueblo. Com graciosa é ta para su dilanti coe su cabeinan abrí ta miré den su cara coe un wowo briljante. Sí, ta su Ana, su novia fiel, koe el a priminti es dia na nan último encuentro, koe despues di su dimision, lo é cera coe né un alianza pa henter nan bida.

Kiko posibel lo é no haci anto !

Com lo é no regla su miserable cas koe ta na kantoe di lamar, coe loké el a gana coe tantoe trabao, haciendo di es choza-ai un paradiso chikitoe, un Eden riba mundoe, oenda koe solamente lo reina amor, es amor sacrificabel i abnegabel.

Un speranza satisfactoria tabata jena coerazon di es matroos, aunké mil milja tabata separé di el koe é ta stima ; ainda algun dia mas i es barcoe lo bolbé cohé camina di su patria kerida. I anto nada mas lo por strobé. Riba hala di amor lo é boela bai cerca su Ana pa é primié den su braza i pa semper.

Atrobé é ta pensa i sonja i su cara koe ta brilja di un legria interior, tabata moenstra toer loké é tabata pensa. Profundizá asina den su pensamentoe, é no a tené cuenta coe velocidad di tempoe i di repiente é tabata rancá for di su dusji sonjo pa sonido di klok di barcoe. Och'or ta bati, i un otro matroos a bin troké na timon. No teniendo nada mas di haci den resto di anochi, el a bai laba su panjanan.

Na un lugar, koe solamente matroosnan di habilidad conocé, él a warda coe masjar cuidao poco awa, i net ora é tabata bai tira su panjanan aden, un fleit skerpi di bootsman a bin spierta nan koe ta ora parti hamacá.

Coe muchoe lihereza é kier bai scondé és poco awa, ma oenda é por wardé for es wowo curioso i sospechoso di su gefe?

Ha, el a haja un bon idea ; den *escotero* di es *wantnan* di mas grandi, ningun hende lo haja su emmer di awa coe facilidad.

Sin corda poco, koe berdaderamente e lugar ta asina bon, el a cohé es emmer i el a subi den es escotera.

Na es momentoe ai a soepla un bientoe asina fuerte i cohé e barcoe asina tantoe den su belanan koe el a tumba un banda.

Un gritoe debil a resona den es wantnan grandi, sigí pa un zona den awa, ma boroto di matroosnan pa subimentoe di master i reglamentoe di bela a haci, koe nan no a poné atencion na es gritoe ni na es zona di awa.

Despues di un diez minuut es fogada a pasa i nan a sigi parti hamaca. Ma a sobra un hamaca.

Un di matroosnan a recorré rond barcoe pa busca donjo di es hamaca, ma toer su trabao tabata por nada. Es bootsman tabata fleit es homber — ma sin ningun resultado.

Es bootsman a haci rapport i pa orden di promer oficial di es barcoe nan a bolbé ristra di ariba té abao ma coe mes resultado : donjo di es hamaca sobrá a desaparecé.

Es promer oficial, sabiendo su responsabilidad a doena su comandant es caso ai di conocé, kende a manda pa henter tripulacion paré cerca djé. Ma ningun di nan sabi algo di es matroos koe ta faltá, solamente nan por a bisa koe ta algun minuut koe el a baha for di timon i coe un grunjamentoe el a pasa bai adilanti.

Na último momentoe un matroos poco temido a bin bisa, koe net ora es fogada a lamanta i na direccion di es want grandi el a tendé un gritoe débil.

I awor algun mas a bisa koe nan també a tendé algo manera gritoe.

Na un examen na es want grandi nan a haja un emmer birá boca abao.

Un pida panja koe nan a haja ta cologa over di barcoe i nomber koe e panja tabatin marcá a combencé nan koe es homber koe ta falta ta donjo di es pida panja.

Awor es homber koe ta na timon a bin bisa, koe poco despues koe el a subi warda el a mira es homber koe ta falta subi den escotera coe un emmer.

Coe es declaracion aki nan a resolvé es problema, i es commandant a manda pa nan bira barcoe i es barcoe a keda camna dos ora largoe na direccion contraria ; mientra henter tripulacion tabata sinta riba bordo, otro a subi boluntariamente na *want* pa koe asina nan por mira es homber koe a cai na lamar sin koe nan tabata sabi, sea biboe of morto ta drief.

Ma tabata por nada.

Un bida floreciente, hoben, fuerte, jen di speranza intrépida, coe coerazon jen di amor, contentoe i jen di confianza den felicidad, a desaparecé di ripente i bira un victima muda di su oficio dificil.

Hopi dia despues lo nan hiba es noticia tristoe pa su familia, koe es un koe nan ta spera asina tantoe, no a bolbé huntoe coe su companjeronan, ma koe su restonan ta sosega leuw, leuw for di cas den profundo di oceano.

* * *

Olanan di lamar tabata zona tristoe contra tablanan jen di jerba di es barcoe.

heeft gezet, tracht zij met onbuigzame hardnekkigheid door te drijven.

Zoo alleen laat zich het feit verklaren, dat de heer Georges Hervé, president der commissie van anthropologen, den 6den Januari dezes jaars met onvergelijkelijke stoutheid, om het woord onbeschaamdheid niet te bezigen, durfde beweren: "De ontdekking van den Pithecanthropos heeft voor de oplossing van het vraagstuk over 's menschen oorsprong een dier beslissende bewijsstukken (un de ces documents décisifs) geleverd, die men tot heden tevergeefs had gezocht."

Wie voor zulk een dogma niet geloovig het hoofd buigt, verdient natuurlijk buiten den tempel der wetenschap gesloten te worden als een kind der duisternis!

De Eerwaarde Zuster Maria Aurelia.

Donderdagmorgen omstreeks tien uur overleed alhier zacht en kalm, na meermalen gesterkt te zijn met de H. H. Sacramenten, de Eerwaarde Zuster MARIA AURELIA, Overste van het Sint-Martinusgesticht te Otrabanda.

Moeten wij nog zeggen, dat in dit koude doodsbericht mededeeling wordt gedaan van een verlies zoo groot, dat het niet naar waarheid kan worden beschreven, misschien zelfs niet in al het pijnlijke daarvan kan worden gevoeld?

Een kloosteroverste, bemind, aanbeden door hare onderdanen, en dat niet met een weekelijke sympathie maar met een hechte liefde, die haar oorsprong vindt in de degelijkheid en vastheid van karakter dier overste; een kloosterzuster, die het hart als van een moeder verbergt onder een schamel kleed en met bange zorgen waakt over de weezen, door den hemel aan hare hoede toevertrouwd; een kloeke en sterke vrouw, die zelve gehard in het leven der versterving, eenmaal als van God uitgezonden den moed had, waar alle anderen vloden, haren Bisschop een onmetelijk lijden en den naderenden dood aan te kondigen; een meesteres in het geestelijk leven, die niets voorhoudt aan die haar volgen zonder eerst zelf het beoefend te hebben; eindelijk een religieuze, die in nederigheid den schat harer heiligheid zoekt te verbergen diep onder den grond en het licht, dat van haar uitgaat, tracht te plaatsen onder de korenmaat, doch door God wordt geplaatst hoog op den berg, opdat allen den schat in hare handen zouden bewonderen en het licht zouden zien schijnen, dat haar omgeeft; ziedaar het beeld van Zuster MARIA AURELIA.

*

Overdrijven wij niet? Daar stond Vrijdagmorgen in de kapel van het Sint-Martinusgesticht om de lijkbaar geschaard een treurende kloostergemeente, wier het harte brak wanneer zij een laatsten blik wierp op de kalme, helaas ontzielde trekken harer Overste; en toch brak de smart niet uit in luid weeklagen, de stille traan, die ontwelde aan het oog, sprak van berusting in Gods H. Wil, al was het offer zwaar, de zucht, die opging uit het bedroefd gemoed, was een bede voor de zielerust van die was heengegaan, geen morren tegen God; zoo had die Overste door woord en voorbeeld tijdens haar leven aan de jongeren geleerd elk kruis aan te nemen, dat de Hemel zond.

Bij die lijkbaar dier nederige stond ook, groot door de bisschoppelijke waardigheid, de Apostolische Vicaris van Curaçao, die met zijne geestelijkheid maar al te zeer besefte, wat heerlijk voorbeeld van geestelijk leven was weggenomen bij het overlijden dier heilige kloostervrouwe.

Bij de lijkbaar van haar, die bij haar leven zoo gaarne zich verborg in de stilte des kloosters, bevond zich de HoogEdel Gestrenge Heer Gouverneur van de kolonie Curaçao, die aan het hoofd van zoovele waardigheidsbekleeders en burgers dezes eilands hulde en dank kwam brengen voor het vele goede, door de Overledene in stilte, zonder opzien te wekken ten bate der kolonie gedaan.

Bij de lijkbaar van Zuster MARIA AURELIA—hoe zouden wij het ooit kunnen vergeten? — lagen neergeknield overstelpt van droefheid de weezen van Habai, haar kroon, haar leven. Mijn God, wat was het lijden hier wreed! Wat is het hard ten tweede male een moeder te moeten zien sterven, die bemint met alle kracht, welke in haar is, die werkt en zwoegt, die zichzelve geeft en opoffert, die waakt niet alleen wanneer het kind bij haar is, maar ook dan wanneer het verre is heengegaan en met angstig kloppend hart wacht en verbeidt of het niet weerkeeren mocht. Want Zuster MARIA AURELIA was moeder der weezen in den vollen zin des woords.

Haar taak was niet afgedaan, wanneer na al haar liefde aan het jeugdige hart te hebben geschonken, de deur van het Weeshuis zich sloot achter een weeze, die wel gewaarschuwd en vermaand maar toch zonder ondervinding de listige wereld intrad. Neen, dan was haar taak niet afgedaan, ons dunkt, juist in dat uur begon haar taak. Aan ieder dacht zij, voor ieder was zij bezorgd, ieder vond troost bij haar en God alleen is het bekend, hoevelen harer weezen door haar bemoedigend woord kracht werd ingestort om den zwaren strijd des levens met volharding en met uitzicht op een algeheele overwinning te strijden tot het einde toe. Wat al zielsgeheimen hebben hare kinderen haar niet geopenbaard, wat was het zoet te komen rusten bij haar en haar deelgenoot te maken van wel en wee, wat was het gelukkig bij haar een moederhart te vinden, waaraan men veilig alles toevertrouwen mocht! Was het wonder, dat bij de lijkbaar van Zuster MARIA AURELIA de weezen van Habai met stomme smart geslagen waren en treurend neerzaten als zij, die geen hoop hebben?

Dan, wie van hen, die Zuster MARIA AURELIA in hare verschillende betrekkingen gekend hebben was niet bedroefd, toen zij, die aller harten wist te winnen, ten grave werd uitgedragen, wie stemde niet in met de stille hulde aan hare nagedachtenis gebracht door de onafzienbare rij belangstellenden, die haar naar de laatste rustplaats begeleidden?

Had zij bij haar leven die eerbewijzen gezocht? Ziehier, hoe rustig dat leven heenvlood.

Zuster MARIA AURELIA, in de wereld JOANNA CATHARINA FLEERACKERS, werd geboren den 6den Mei 1841 te Roosendaal. Den 13den Juni 1859 trad zij in de te Roosendaal gevestigde Congregatie der Religieuzen Penitenten-Recollecten van de Onbevlekte Ontvangenis en legde het volgende jaar eveneens op den 13den Juni hare religieuze geloften af. Den 30sten Juli 1864 kwam zij met Mère CAMILLE en nog drie Eerwaarde Zusters, die reeds allen overleden zijn, te Curaçao aan. Het volgend jaar werd zij naar de parochie Rincon te Bonaire gezonden om in de toen daar nieuw opgerichte school werkzaam te zijn; na eenigen tijd keerde zij terug naar Curaçao, werd toen geplaatst aan de school van Pietermaai, doch spoedig werkzaam gesteld in het Weeshuis te Habai, waar zij in 1872 Sœur ROSALIE als Moeder opvolgde. In 1876 moest zij haar geliefd Weeshuis verlaten en verwisselen met de scholen van Oranjestad en Santa Cruz te Aruba om reeds in 1878 terug te keeren en wederom geplaatst te worden aan het hoofd van het meisjes-weeshuis op ons eiland. Sinds den 10 October 1888 vereenigde zij in zich met dezen moeilijken post het bestuur van het Sint-Martinusgesticht te Otrabanda, dat onder haar wijs beleid werd verbouwd en aanmerkelijk vergroot.

Waarlijk, het leven van Zuster MARIA AURELIA is een leven zonder schittering geweest. Maar het was een leven rijk aan verdiensten, die bij haar dood buiten de kloostermuren openlijk zijn erkend en waarvan allen zonder uitzondering bij haar uitvaart getuigenis hebben afgelegd. Het was een leven, dat wederom bevestigt, hoe God het zwakke uitkiest om in het verborgen groote zaken te doen, en nu bij haar verscheiden troost biedt aan die haar dierbaar waren.

Moge dat vruchtbare, werkzame leven van Zuster MARIA AURELIA ons steeds voor den geest staan en scheiden wij nooit ervan, zonder eerst voor de draagster van dat leven de christelijke bede te hebben herhaald: Heer, geef haar de eeuwige rust en het eeuwige licht verlichte haar; dat zij ruste in vrede. Amen.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Gouvernementsbesluiten.

Bekendmaking.

GOUVERNEMENTS-SECRETARIE,

Curaçao den 25sten Juni 1898.

Namens den Heer Gouverneur der kolonie wordt hierbij *voorloopig* bekend gemaakt, dat de 31ste Augustus, de dag van de aanvaarding der Regeering door Hare Majesteit de Koningin alhier als nationale feestdag zal gevierd worden; dat ten 10½ ure door de dienstdoende Stedelijke Schutterij en het garnizoen groote parade zal worden gehouden, waarna audientie ten Gouvernementshuize.

Meer uitvoerige bepalingen zullen later worden bekend gemaakt.

De Gouvernements-Secretaris.

HELLMUND.

**

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 16 dezer maand, No. 349, is aan den Heer P. DE GORTER, Havenmeester en Loods tevens Scheepsmeter alhier, wegens ziekte, eene maand binnenlandsch verlof verleend.

Na grupo pará, sintá i droemí es matroosnan tabata conta otro nan historia pasado.

Henteramente separá for di su companjeronan, un escosés bieuw tabata sinta.

Anjanan largoe di su bida di lamar a forma plooi hundoe den su cara, muchoe bez el a pasa riba lamar bravoso.

E ta pensa.

Su recuerdo mester ta di un fondo muy agradabel, pasobra de bez en cuando su cara duroe ta cohé un trek, podisé cerca dje esai ta nifica gesto di harimentoe, koe hopi anja el no a haci.

Ma pakiko lo é no por hari, si é tin toer motiboe pa esai?

Ta hopi tempoe caba su curpa cansá i defectuoso ta desea sosiegoe i é mes na un pida tera ketoe, trankil koe lo é por bisa ta di djé i oenda koe é por huma su pipa sin ningun estordo i sosegá.

I ata, es felicidad koe el a pinta asina boenita i asina tantoe bez den es anochinan silenciosa, a realiza i di repente, coe manoe jen nan a bacia riba djé. Un bijetji di loteria koe el a coempra hopi dia caba i esai pa pleizir, a saca un premio considerable.

Es bieuw awor tabata pensa i hari na secretoe. E tabata pensa kiko é mester haci, principalmente stop di nabegá; com lo é cumpi coe toer deseo di es única criatura riba es gran mundoe di Dios, koe ta pegá na su coerazon i koe ta corda riba djé, su nietoe. Awor é tin, gracia na Dios, lo necesario, anto lo é........ ta kiko?

Un sacudimentoe corticoe ma fuerte!

Un sacudimentoe di un par di secoende a pasa den henter e barcoe; mákinanan a stop di mes, es matroosnan toer tolondrá tabata camna bai bini.

Es bieuw també a boela lamanta spantá. Ta kiko a socedé, ta kiko? es palabranan tabata pasa den su cabez. Gran Dios, un desgracia? Aki meimei di lamar! Cieloe santoe, awor na fin di su bida, despues di pasa tantoe mal tempoe, koe el a resolvé, di no por, di no kier sacrifica es única criatura, es pober huérfana, su nietoe koe no tin ni tata ni mama!

Den es oscuridad koe tabata bira ora pa ora mas scur é barcoe a bai subi riba un baranca, koe ainda no tabata marcá riba cartanan di lamar. Midiendo cada bez hundoe di lamar, nan tabata haja asina un profundidad koe tabata hustifica nan suposicion.

Un examen inmediato i cuidadosa a doena pa resultado koe es barcoe no a haja muchoe danjo.

Pronto es matroosnan a loebida es incidente ai i haja trobé nan trankilidad; solamente hende tabata tendé ainda cantica di matroosnan koe tabata canta ora nan tabata midi hundoe di lamar.

Ma pronto un di es midirnan no por a traha; el a bruha, i ta parcé koe el mester a bruha na curpa di barcoe, pasobra e homber koe tabata ranké no por a loséle.

Nan a ristra i tabata un claboe koe tabatin na un tabla a tenéle. Pa por sigi midi, mester kita é claboe promer.

Coe masjar trabao nan a traha un strop di cabuja na cabez di es claboe i mara un takel na *want* i hak é den es strop pa koe di es manera ai nan por ranca e claboe.

Coe un zelo extraordinario manera muchoe es escosés bieuw a toema parti den es trabao ai; sí, é tabata di promé koe tabata haci trabao di mas peligroso i despues su hoben companjeronan tabata sigi su egempel.

Cada bez nan tabatin di bolbé pasa es strop den es claboe koe tabata sleep sali cada bez. Den su actividad na trabao es bieuw a subi na master pa koe é por traha mihor.

E tabata masjar contentoe di por moenstra koe aunké é ta bieuw, nan lo no por bisa koe den su último dianan é no tabata sirbi pa nada.

E tabata hala coe forza na es cabuja, doenando un bon egempel na es otronan.

Di ripiente es cabuja na want a kibra. Coe forza es bieuw a cai, aunké no di un gran haltura, ma su cabez limpi a haja un golpi fuerte riba dek. El a keda ai bao for di su conocementoe.

Nan a cargé hiba na un lugar separá i inmediatamente nan a jama docter di abordo, kende a declara koe es golpi no ta di importancia i coe es desfallecimientoe ai ta di es golpi fuerte koe el a haja.

Ma oranan ta pasa, sin koe es bieuw a bini na su conocementoe.

Nochi a pasa i su mainta sigiente es bon homber bieuw no ta existi mas; sin koe el a haja su conocementoe el a moeri trankil i calmo, el a bai na es region, di oenda hende no ta bolbé mas.

Mainta tempran di dia di Pinkster, es barcoe a tira su anker cerca cabo Palmas. Nan a prepara botonan i nan a hiba morto di nan jorado i sincero companjero na tera.

Sin tené cuentra coe tribonan koe ta landa té contra di tera, es balentenan a boela na awa, koe tabata té na nan pechoe, pa koe nan saca cuidadosamente e caha for di boto i pa cargé riba nan cabez hiba tera; ni un movecion chikitoe por molestia es bieuw den su sosiego eterno.

Aja, bao di un paloe na kantoe di lamar, rondoná coe es paloenan gigantesca koe ta larga nan braza cologa suave misteriosamente, den bista di barcoenan koe ta bai i bini, ajá, den es tera africana nan a confia e morto.

Un cruz simpel di paloe di mondi, koe es matroosnan a forma, ta moenstra es lugar solitario, oenda restonan mortal di un koe a bira bieuw den lucha coe elementonan ta sosega. Nan a cata di tira último scop di tera.

Ainda un oracion corticoe, un último mirada di es wowonan lagrimoso, un último "Adios" mudoe i es lugar ai ta keda trobé den su antiguo kietud i soledad.

Ni un gota di lagrima lo humedecé es lugar ai, ni un manoe carinjoso lo ranca jerbanan koe ta crecé ai banda, nunca dos manoe lo ta huntá cu otro pa haci un oracion!

Paz, koe su cinisji sosega na paz.

Den es poco i casi di ningun balordi cosnan koe el a larga, lorá cuidadosamente den un carta scirbí poco dia pasa pa su nietoe, den cual escrito e bieuw ta pinta fin di toer nan necesidad i privacion di un manera koe ta toca coerazon di hende, nan a haja e bijetji, coe segun lista oficial a gana 50.000 fuerte.

—o—

Kerkelijke berichten.

Nadat de Eerwaarde Zuster MARIA AURELIA, Overste van het Sint-Martinusgesticht te Otrabanda, Dondermorgen omstreeks tien uur overleden was, werd het lijk in den namiddag ongeveer ten vier ure in de kapel van het gesticht geplaatst, waar tot het uur der begrafenis voortdurend een dichte menigte bidden kwam tot zielerust der dierbare Overledene.

In den vroegen morgen van Vrijdag had, nadat Z. D. H. Mgr. J. J. A. VAN BAARS een gelezen H. Mis voor de overleden Overste had opgedragen, de plechtig gezongen uitvaart plaats. Om acht uur begonnen de begrafenisplechtigheden, die verricht werden door den Apostolischen Vicaris Mgr. VAN BAARS, waarna het lijk onder grooten toeloop eener belangstellende menigte in den grafkelder op het Sint-Anna-kerkhof van Otrabanda werd bijgezet.

Havennieuws.

Maandag bracht het Amerikaansche stoomschip *Maracaibo* van de *Red D Line* hier aan de bemaning ten getale van negen koppen van het Duitsche zeilschip *Hedwig*, dat op tien mijlen afstands van Maracaibo schipbreuk heeft geleden en vergaan is. Heden vertrekken de schipbreukelingen met de Duitsche boot *Gothia* naar Duitschland.

⁂

Daar het Engelsche stoomschip *Yucatan* van de *West Indian & Pacific S. S. Co.*, dat dezer dagen hier wordt verwacht over de havens van Colombia en Midden-Amerika naar Engeland terugkeert, is er ook met deze boot gelegenheid tot het verzenden van brieven naar Europa.

Posterij en Telegraphie.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

M. en J. Cardoze, L. van Boven, Lucien Cocorobie, Dominge A. Carvajal é hijo, Lavinia Dirks, Gerardes de Haseth, Matroos 2e. kl Koot(2) Ricot de Marchena y hermanos, Emelie Pietersz.

⁂

Blijkens berichten hier ontvangen kan de Heer M. PETIT, Directeur van het telegraafkantoor alhier, die in April met verlof naar Europa vertrok, elken dag hier worden teruggewacht. Na zijn aankomst zal de Heer G. DE LANDERSET om redenen van gezondheid naar Europa terugkeeren.

Schutterij.

Tot 2den Luitenant bij de dienstdoende Stedelijke Schutterij alhier is bevorderd de Heer E. S. C. DE VEER ABRAHAMSZ, Korporaal van hetzelfde korps, en tot lid van den Schuttersraad is benoemd de Heer P. L. GORSIRA, Korporaal bij de dienstdoende Stedelijke Schutterij.

Leger.

Nader vernomen wij, dat van de tien personen, die, onder de bemanning van Hr. Ms. *Alkmaar* door de gele koorts werden aangetast en in het quarantaine-établissement zijn verpleegd, twee zijn overleden. De overigen en eveneens de verpleegden in het militaire hospitaal zijn aan de betere hand.

Venezuela.

Uit een schrijven van 14 Juni en afgezonden door den Zeer Eerwaarden Pater BERGERETTI, Overste der Salesianen te Valencia, deelen wij de volgende bijzonderheden aangaande de daar heerschende pokziekte mede:

Reeds sedert twee maanden ben ik opgesloten in het lazaret voor pokkenlijders; ik heb mij daartoe aangeboden om de zieken te kunnen bijstaan en ik ben zelf gegaan om het leven mijner medebroeders niet in gevaar te brengen. In dien tijd werden 550 aangetasten in het lazaret gebracht, waarvan velen de ziekte slechts in een lichten graad hadden. Van die verpleegden naderden ongeveer 250 tot de H. H. Sacramenten en 90 stierven er voorzien met de genademiddelen der H. Kerk. Zeven kinderen werden in het lazaret geboren en door mij gedoopt.

Padre FRANCISCO PEREZ, Pastoor der hoofdkerk, die meermalen Curaçao bezocht, bezweek ook aan de gevreesde ziekte. Het lazaret is te klein en zoo vindt men in de stad overal pokkenlijders, waarvan velen sterven. De stad is doodsch en verlaten, daar velen near andere plaaten zijn gevlucht, de handel staat geheel stil, ons college hebben wij moeten sluiten en wegens de revolutie die vooral den omtrek van Valencia verontrust heeft, zijn de prijzen van het vleesch en der voornaamste levensmiddelen zoo gestegen, dat het is alsof wij een tijd van hongersnood beleven. De armoede en ellende zijn groot en niets voorspelt daarvan het naderend einde. Publieke gebeden zijn voorgeschreven en er worden processies gehouden om Gods slaande hand af te wenden, maar helaas de geesel Gods kastijdt ons nog. Bidt ook gij voor ons, opdat onze bede verhooring vinde bij God.

⁂

Zooals men weet, is Generaal M. HERNANDEZ, het hoofd der opstandelingen in Venezuela, door Generaal RAMON GUERRA gevangen genomen. Laatstleden Maandag werd HERNANDEZ door Generaal LUCHOWSKY met het Venezolaansche oorlogsschip *Generaal Crespo* overgebracht naar Maracaibo en daar in het fort *San Carlos* opgesloten.

Oorlogsberichten.

Waar de Amerikaansche eskaders zich thans ophouden, weet men evenmin met zekerheid, als waar de Spaansche zitten. Het schijnt een algemeen verstoppertje spelen te zijn. De *Oregon*, het groote Amerikaansche pantserschip, dat het laatst aan de Braziliaansche kust was gezien en omtrent wier lot men in levendige ongerustheid verkeerde, moet te Barbados (een der kleine Engelsche Antillen) zijn aangekomen en naar Key West. zijn gekomen

Volgens een telegram uit Key-West heeft de prijscommissie de *Ambrosia*, *Bolivar*, *Argonauta* (aan boord waarvan o. a. 50 kisten ammunitie en 7 kisten Mausergeweren gevonden werden), *Claudita*, *Mathilda* en *Saphic* goeden prijs verklaard. Over de *Buena Ventura*, *Pedro*, *Catalina Niquel Jover* en *Guido* zal nader belist moeten worden.

De Amerikaansche bladen beginnen nu toch te erkennen, dat de regeeringmet het plan omgaat, de landing op Cuba tot in het najaar uit te stellen. Na 10 Juni, zegt men o. a. zijn de wegen op Cuba onbegaanbaar voor artillerie en cavalerie. Volgens een telegram van de *Daily Mail* uit Washington komen daar dagelijks droevige berichten uit Chickamauga, over de vrijwilligers, die, naar men zegt, volkomen tuchteloos zijn; het moet een dronkemanstroep zijn, en iederen dag hebben ernstige vechtpartijen plaats onder de manschappen, die geheel ongeschikt zouden zijn tot het ondernemen van een veldtocht. De trein, die het eerste regiment Missouri-infanterie naar Chickamanga vervoerde, is in botsing gekomen met een passagierstrein op vijf mijlen afstand van Chattanooga. Vijf soldaten werden gedood en twaalf gewond.

Wegens de aanwezigheid van de Spaansche vloot bij de kuststreek heeft het Amerikaansche departement der schatkist de douane-autoriteiten bevolen, het vertrek van met kolen geladen schepen naar havens in de Antillen, Mexico, Midden en Zuid-Amerika niet toe te laten zonder bijzondere vergunning van het departement.

De *Times* verneemt uit New-York, dat het ongeduld van het volk over den stand van den oorlog en de wijze, waarop hij gevoerd wordt, toeneemt. Men klaagt, dat Dewey's zegepraal bij Manila zoo onvruchtbaar is; dat de smaldeelen van Sampson en Schley zelfs niet in staat zijn geweest, den Spaanschen vlootvoogd te vinden, laat staan te verslaan; dat de positie der Spanjaarden op Cuba inderdaad sterker is geworden sedert het begin van den oorlog; dat de blokkade nutteloos is en alleen dient om de menschen uit te hongeren, die men te hulp wilde komen. De jingo's geven de regeering van dit alles de schuld, voorgevende, dat zij zelf den oorlog doorgedreven hebben, voordat men gereed was.

Opzettelijk maken wij geen melding van de telegrammen, die hier in den loop dezer week over het laatste bombardement van Santiago de Cuba en over de vermeende landing der Amerikanen te Caimanera zijn ontvangen, wijl die berichten te onwaarschijnlijk klinken en zeker nog nadere bevestiging behoeven.

NEDERLAND.

Lijkrede op Mr. B. M. Bahlmann, door Dr. Schaepman.

Toen de koning Ezechias van den grooten propheet de boodschap ontving, die het getal zijner dagen bepaalde en de stonde verkondigde van zijn dood, toen kwam uit zijn ziele de diep menschelijke klacht: "In het midden mijner dagen zal ik gaan in de poorten van der dooden rijk". En toen de dood naderde, geweldig, onweerstaanbaar, toen schokte zijn ziel terug: "als eene leeuw zoo verbreekt hij al mijn gebeente".

Zóo weeklaagt, zóo jammert de schrik, de schrik voor den dood.

De man, bij wiens graf wij staan heeft geen boodschap vernomen, geen propheet, die den dag van het eind verkondigde, gehoord. Hem heeft de dood gegrepen als de leeuw der woestijnen, één sprong, één greep, één val. Hem is de dood verschenen bliksemend in zijn bliksemende majesteit. Hij is gevallen in het midden zijner dagen, in de volheid van zijn leven.

Een vol leven heeft deze man geleefd. Een leven, dat van alle krachten en gaven de volste inspanning, de krachtigste werkzaamheid vroeg. Een leven, dat zich uitstrekte over alles wat tot het leven behoorde, dat zich bewoog op verscheiden gebied. Dat geen rust kende en geen verpoozing dan waar de ziekte onthouding van arbeid gebood. Dat niet wenschte te rusten, maar steeds om meerder arbeid vroeg. Een leven, dat niet geleefd werd voor zich-zelven of ten eigen bate, maar dat werd geleid en bezield door den geest van zelfverloochening en zelfopoffering, die voor wie dit leven ernstig waardeeren, het leven tot het leven maakt.

De omtrekken waarbinnen, de lijnen waarlangs dit leven zich bewoog, zijn ons allen bekend. De gang van zijn ontwikkeling door de school en door het leven, door rechtsstudie en handelsbedrijf ligt voor ons. Voor den breeder omvang van zijn werkzaamheid vinden wij in zijn werken de maat. Aan geen van de groote bewegingen onzer eeuw heeft hij zijn toewijding geweigerd, zijn aandacht onttrokken. Hij leefde alles mede en overal.

Ziehier: om te leeren en dus geleerd te worden heeft hij zich bewogen in dien meest beweeglijken en het meest vastheid en klaarheid vergenden levenskring, die de handel heet. Hij heeft getracht dieper door te dringen dan tot het bedrijf in zijn vormen; hij heeft het willen gadeslaan en naspeuren in zijn betrekkingen tot arbeid, tot verkeer, tot voortbrenging, tot allerlei gebied, in zijn werking op hoogen en lagen, op het volk in al zijn schichten en geledingen, op huisgezin, maatschappij en staat, op de welvaart, maar ook vooral op zedelijkheid en godsdienst. Hij heeft de rechtswetenschap beoefend om in zijn volle macht en zijn volle grootheid het recht te kunnen doen heerschen eerlijk en onverwricht. In het staatkundig leven is hij als van jongs af werkzaam geworden door allerlei bemoeiing van grooter en kleiner soort. Beteekenis en kracht van vereenigingen heeft hij tijdig bevroed en naar die waarneming heeft hij gehandeld waar hij mocht. Groote vragen, die strijd vroegen bovenal, hebben hem aangetrokken en van een soort stoere geestdrift vervuld. Op het gebied van het onderwijs heeft hij aan de grootsche adresbeweging van 1878 mede den stoot gegeven, en niet alleen aan den staatkundigen strijd voor de vrije school heeft hij deel genomen, hij heeft ook aan minder verschijnenden arbeid, aan het geven van onderricht bij normaallessen zijn kloeke kracht geleend. Voor de maatschappelijke ontwikkeling en verheffing van den arbeider heeft hij reeds, nog vóor de machtige bazuinstoot van *Rerum Novarum* weerklonk, een open oog gehad, een open hart en een open hand. Het staatkundig leven is het tooneel geweest van zijn hoogste werkzaamheid. Daar heeft hij gestreden met onbezweken moed en met ongekreukte trouw, met al zijn gaven, hoedanigheden, talenten en midddelen, met zijn wetenschap en zijn ervaring, met machtigen stoot en slag. Geen van die onderwerpen, die zijn aandacht vroegen, ontging hem, neen, elk had zijn volle aandacht, verkreeg geheel zijn inspaning, maakte zich als meester van hem, om door hem te worden overmeesterd. Zoo, hier organiseerend, ginds bemoedigend, elders aansporend, ontwikkelend, zelfstandig arbeidend, altijd arbeidend heeft hij zijn leven vervuld met die schoone volheid, die wat schijnbaar werd gebroken en verbrijzeld, toch voor de herinnering maakt tot één éénheid en een geheel.

Wat de éénheid en geheelheid van zijn leven maakte behoef ik aan niemand te zeggen. Aan niemand, noch aan vriend, noch aan tegenstander. Aan niemand.... waarom dan spreek ik het uit? Om dank en lof, eere en aanbidding te brengen aan U, o onze Vader in den hemel, die ons door en in Uw Zoon gegeven hebt het geloof, dat verzamelt en samenbindt en éénheid geeft en belijdensmoed en martelarenkracht, dat onze arme, verstrooide denken en doen, ons jagende, dwarrelende leven tot éenheid brengt en in éenheid houdt, die als den hoogsten zegekreet aan den grooten strijder het jubelende, alles overschallende woord hebt gegeven: *fidem servavi*, ik heb het geloof bewaard! Dat geloof was in dezen man, dat onverstoorbare geloof, dat altijd rustig blijft en vast en altijd vol licht en vol gloed. Want in dit geloof was ook al de gloed der liefde, die alles overwint en nooit vergaat, die altijd bereid is tot geven, geven van alles wat men heeft, geven van alles wat men is.

Inderdaad, zoo heeft hij zich gegeven deze Bernardus Maria Bahlmann, die zoo schoone namen droeg, den naam van den honigzoeten leeraar, die toch een kruistocht predikte, die allen had verlaten om God: den naam van Haar, die zich vrij en blijde had gegeven aan het ondoorgrondelijk mysterie, gehoorzaam aan den ongezienen God. Hij heeft zich naar zijne kracht en zijne mate ook gegeven, geheel gegeven in een leven, van harde inspanning en van harden arbeid vol.

Want zijn leven was een hard leven. Schoon, maar van een gestrenge schoonheid. Hard van werkzaamheid en moeite, hard van zorg en beslommering. Hard niet voor anderen, want hoekigheid is geen hardheid en er was warme edelmoedigheid en zichzelf vergetende goedheid voor anderen in dezen man.

Maar hij was geen Zondagskind. Hij had bij al den rijkdom van zijn gaven, nooit de groote gave ontvangen van somtijds een kind te zijn, een kind voor één dag. Onversaagd en onbevreesd, zag hij toch altijd de toekomst dreigen. Welzalig zij, die in het duisterst heden altijd de toekomst stralen zien. Maar hoe verheven en lofwaardig die anderen, die niet om zich zelven maar om de menschheid beducht, steeds den noodstorm voelen en zien komen en toch, toch volharden in den strijd! Zij zijn als de eiken met hun machtigen harden stam, die souverein alles trotseeren, en alles weerstaan.

En nú de eik......gevallen, gevallen en neergeveld!

Wat te zeggen?

Toen daar op dien jongsten Vrijdagmiddag tusschen de groene banken de Souverein verscheen, die Souverein is van Gods gerechtigheid en Gods genade, de Souverein, die heet de dood, toen hebben wij zijn broeders het hoofd gebogen, gebroken, maar stil en eerbiedig voor den Eeuwigen God. Hier was God! En tot God hebben wij verheven hart en geest en ziel en wij hebben voor hem de bede geslaakt, die hij niet meer in aardsche klanken slaken kon. „Ontferm U mijner, O Heer, ontferm U mijner, naar Uwe barmhartigheid!" Toen hebben wij hem heen gedragen, gelijk wij hem nu geleiden ter laatste rust. En wat wij baden, bidt nu het geheele katholieke Nederland in rouw en trouw: „Ontferm U zijner Heere, ontferm U zijner naar Uwe groote barmhartigheid!"

Wat beter afscheid biedt deze aarde aan zulk een man? Lang en volhardend heeft hij zich voorbereid op den dood in mannelijken ernst, in eenvou-

dige vroomheid. De dood was hem geen dief in den nacht, maar een bode van den Heer des levens, die zijn oogst vol achtte en zijn leven in volheid voltooid.

„Labora sicut bonus miles Jesu Christi",....Gij dan, arbeid en zwoeg als een goed krijgsknecht van Jesus Christus, heeft de groote Apostel der volkeren tot zijn leerling Timotheus gezegd. Het woord dat de vervulling van dit hooge en heilige voorschrift beschrijft, is het beste grafschrift voor dezen man. Het is het heerlijkst woord van troost, dat men bieden kan aan hen, die hem betreuren met meer teerheid, meer verwringing des harten, niet met meer eerbied en meer trouw dan wij. Het zegt, dat hij zijn taak heeft vervuld, dat zijn kroon is gewonnen.

En tot ons allen, katholieken van Nederland, komt het als een groote, machtige roepstem, een roepstem tot onverpoosden en onvermoeiden arbeid; immers de kroon des levens en de Victorie over den dood is de mannelijke arbeid in Christus, in liefde en in geloof.

BUITENLAND.

Rome. — Dat de hongeroproeren in Italië met den dag een bedenkelijker karakter aannemen, is buiten kijf. De droevige economische toestanden worden door allerlei demagogen handig geexploiteerd en de waarschijnlijkheid van een revolutie binnen een niet te lang tijdperk, wordt steeds grooter. Italië, dat in 1870 op zoo treurige wijze zijn eenheid verkreeg, is door en door ziek. En het beroemde woord van De Maistre schijnt opnieuw werkelijkheid te zullen worden: *qui mange du Pape en meurt!* Tevergeefs hebben liberale dagbladschrijvers jaren achtereen getracht het moderne Italië te verheerlijken en de bestaande wanverhoudingen te bedekken. De feiten spreken te luide, dan dat men ze langer zou kunnen negeeren. En in een telegram uit Rome aan een voornaam anticlericaal Duitsch blad lezen we thans o. m. het volgende:

"De volksmenigten, door de heerschende ellende en de staatkundige onrechtvaardigheden tot het uiterste gedreven, hebben alle vertrouwen in de regeering en in de heerschende klassen verloren, en treden openlijk op tegen het bezit en het gezag. Zij plunderen waar zij kunnen, en zien niet tegen moordlustige daden op. De regeering kan slechts met gewapende troepen de orde handhaven. Doch daarmede bezweert zij de oorzaken van een opstand niet. Een geheele verandering van het belastingstelsel en ingrijpende sociale hervormingen zijn noodig om het gevaar voor revolutie weg te nemen."

Ziedaar dan de "zegeningen" geschetst, welke door de revolutien van 1860—70 over Italië zijn gebracht. Geheel de anti-clericale wereld juichte, toen in 1870 de Piemonteezen hun noodlottig werk bekroonden door de overweldiging van Rome. Aan het "wanbeheer" der Curie was nu een einde gemaakt. Het land ging met zijn nieuwe hoofdstad een schitterende toekomst tegemoet. Bedriegelijk woordenspel! Na een kwart eeuw is, volgens het getuigenis van een liberaal correspondent, de volksmenigte door de heerschende ellende en de staatkundige onrechtvaardigheden tot uiterste gedreven!

EMULSION DE SCOTT.

El segundo gran concurso.

El Correo de América enviará ó pondrá á la disposición de los vencedores en este concurso y los expendedores de la Emulsión de Scott que junto con ellos firmen los Cupones, las sumas de $ 50, $ 40, $ 35, $ 25, $ 20 y $ 15 oro, en el orden y bajo las condiciones siguientes: Cincuenta pesos oro. Esta cantidad se adjudicará á la persona que envie el cálculo exacto, ó que más se aproxime á la exactitud, del número de veces que aparecerá en las páginas de la edición de Septiembre, 1898 de El Correo de América, cada una de las siguientes palabras: EMULSION, SCOTT, SALVACION, NIÑOS. El cálculo debe venir consignado en el cupón con la firma del competidor y la de un expendedor de la Emulsión de Scott. Treinta y cinco pesos oro. Esta cantidad se adjudicará á la persona que envie el cálculo que, después del primero, más se aproxime al número de veces que aparecerá en las páginas de la edición de Septiembre, 1898, de El Correo de América, cada una de las siguientes palabras: EMULSION, SCOTT, SALVACION, NIÑOS. El cálculo debe venir consignado en el cupón con la firma del competidor y la de un expendedor de la Emulsión de Scott. Veinte pesos oro. Esta cantidad se adjudicará á la persona que envie el cálculo qué, después del segundo, más se aproxime al número de veces que aparecerá en las páginas de la edición de Septiembre, 1898, de El Correo de América cada una de las siguientes palabras: EMULSION, SCOTT, SALVACION, NIÑOS. El cálculo debe venir cupón que se hallará con lafirma del competidor y la de un expendedor de la Emulsión de Scott. Cuarenta pesos oro. Esta suma se adjudicará al expendedor de la Emulsión de Scott que firme el cupón agraciado con el primer premio. Veinticinco pesos oro. Esta suma se adjudicará al expendedor de la Emulsión de Scott que firme el cupón agraciado con el segundo premio. Quince pesos oro. Esta suma se adjudicará al expendedor de la Emulsión de Scott que firme el cupón agraciado con el tercer premio.

ADVERTENTIEN.

Heden overleed in den ouderdom van ruim 57 jaren, gesterkt met de H. H. Sacramenten der stervenden de Eerwaarde Zuster

MARIA AURELIA

van de Congregatie der Religieuzen Penitenten-Recollecten te Roosendaal en Overste van het Sint-Martinusgesticht te Otrabanda.

Curaçao, 23 Juni 1898.

De Apostolische Vicaris

✝ fr. J. J. A. Van Baars,
Bisschop tit. van Teuchira.

Te Tucacas, Venezuela, is overleden de Heer

Johannes Leonardus Moors

op den 17den dezer.

Curaçao, 24 Juni 1898.

Uit naam der familie,
J. Van Kleunen.